

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigiū: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput VII. Unus è 4. Seraphinis configit jaculo cor Sor. Joannæ. Christus deinde cor ejus è pectore eximit illudque purificat. Isque idem Sponsus Cœlestis renovat cum Sponsa sua Joanna spirituale ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

incitabantur. Congregato igitur grege innocentium istarum candido vellere ovium apud nostram pulchram Rachelem Sponsam DEI JOANNAM, cunctæ Sorores eo, qui sequitur modo, professionem suam renovârunt. Accepit una quæpiam Infantulum in manus, atque tum de novo Professionem votorum faciebat: quo factò, tradebat proximæ Sorori Infantulum, hæc verò iteratâ Professione, portigebat tertiæ, atque eo pacto innovabant universæ tradito de una manu in alteram parvulo, suæ Religionis vota. Dum aliquando in hoc pulcherrimo exercitio 10. aut 12. illarum unâ versantur, Sacer ille pupulus è manibus earum evanuit, earumque sese aspectibus subtraxit, unde non parvâ mœstitudine Sorores illæ affectæ fuêre. Dominus autem non longè post earum misertus, curas & angores convertit in gaudium, dum post triduum pusionem illum ad lineam seu funiculum è quo D. Francisci imago pendeat reperit. Aliâ verò vice cum Infantulus ille ad ægrotantem quandam Sanctimonialem allatus fuisset, iterum toto triduo disparuit. At verò post tres dies dum Sor. Joanna cum aliis duabus Monialibus in Claustro staret, omnes tres conspiciunt illum in quodam supra modum specioso flammanteque caudice, seu stipite advenientem, & postquam per Chori circuitum se circumegesset, iteratò in priore loco collocasse, nimirum ponè præfatam S. Francisci effigiem, quæ ex uno Chori latere sita est. Asservant velut pretiosum thesaurum in hodiernam usque diem Sacræ illæ Virgines cum

*Miro cum
Infantis co-
ram quo
sibat ludo.*

Infantulum, pellucidâ è Christallo ci-
stellæ inclusum, argentoque undique
circumornatum. Ante hunc JESU-
LUM renovant semper sua Religio-
sa vota, sequunturque in hoc suam
Venerabilem Matrem amabilemque
Magistram Sor. JOANNAM à JESU
MARIA coram hoc Infantulo vota
sua renovare solitam. Juventutemque
suam in modum Aquilæ instaurare.

CAPUT VII.

*Unus è 4. Seraphinis configit jaculo cor
Sor. Joanna. Christus deinde cor eius è
pectore eximit illudque purificat. In quo
idem Sponsus Cœlestis renovat cum
Sponsa sua Joanna spirituale conju-
gium, mutuoque corda
permutant.*

CONSUEVERANT olim Perfarum Re-
ges pacta nuptialia sanguine sui
pollicis subscribere & confirmare.
Christus vero summus Rex honoris
ac Sponsa ejus Sor. JOANNA à JESU
MARIA non digitorum suorum sed
prorsus sui cordis sanguine spiritualis
connubii fœdera confirmârunt &
subsignârunt. In hunc finem Domi-
nus cor Sponsæ suæ JOANNÆ prius ab
omni humana & imperfecta affectio-
ne ac propensione, omni denique ter-
reno pulvere mundare, ac Cœlum
quoddam penitus reddere voluit,
quod in hunc, qui sequitur modum
evenit. Dum JOANNA quodam tempo-
re in altissima esset contemplatione
absorpta. Visus est illi Seraphin in
specie pusilli rutilique; sed supra mo-
dum omnem venusti adolescentuli,
gerebat is manu instrumentum quod-
dam instar radii coruscantis, qui ad
modum sagittæ aut teli in capite mu-
ronatâ

eronaâ præcutâque acie cuspidem præferbat : cum ergo is Cœleste hoc jaculum manu vibrasset, in pectus Sponsæ Christi Joannæ illud immerfit, sic ut spiculum illud cor ei penetraret. Ut verò postmodum è pectore fuit eductum, remansit Joanna suavissimo quodam deliquio sui impos, perinde ac si mente vitâque ipsâ destituta esset, ita ut putaret moriendum sibi esse, sed verò tam amabili, placidâ dulcique morte, ut amans Sponsa arbitraretur, nullam toto hoc Orbe vitam uspiam reperiri posse, quæ cum hac morte componi queat. Profert id magno sinceræ mentis candore in lucem Joanna, dum in sancta sua simplicitate ita in Vita sua loquitur:

„ Postquam Seraphinus me saucia-

„ vit, cum postea telum extraheret,

„ ferè mortuam me reliquit. Hic verò

„ difficulter explicare poterò, quid

„ tunc anima mea per se ferit, hoc solû

„ dico, suavissimam fuisse mortem,

„ neque me iterum vitæ isti reddi

„ voluisse, ne videlicet rursus cum

„ creaturis agendum convertendum-

„ que mihi esset. Siquidem notabilis

„ pœna est animæ ita constitutæ cum

„ aliquo mortalium agere, quippe cui

„ cunctæ res hujusce vitæ sunt acerbæ

„ mortis instar. Ex effectibus istis li-

„ quidè colligitur, cor Divinæ hujus

„ Sponsæ ab omni humana affectione

„ ac propensione purgatum fuisse. Por-

„ rò Sponso illius non sufficiebat, quod

„ illud manu Seraphini Divino spiculo

„ vulneratum esset, sed ipsemet cor illi

„ è pectore extrahere, atque rursus e-

„ dem suâ manu reponere voluit.

Dum Sponsa ejus die postera in sua Cella Orationi vacat, apparuerunt ei

Gloriosi Patriarchæ Dominicus & „ Franciscus & ajunt : Filia præpara „ te : DEUS ad visendam te advenit, „ mira magna que prodigia patratu- „ rus. Tum verò omni possibili mode- „ stia summâque reverentiâ parabat sese Christi Sponsa, atque DEI sui adven- „ tum expectavit. Interea videt duos Angelos Cellam ingredi, quorum quilibet manu dextrâ novaculam ex- „ cutâ probè acie ferebat; quos illicò secutus advenit Christus D. acceden- „ que Sponsam suam, è novaculis unam „ prendit, eadem que una ex parte pe- „ ctus illi aperuit, cumque Sacrosan- „ ctos digitos suos per aperturam vul- „ neris introitus immisisset, cor suæ Jo- „ annæ inde eduxit, tribus illud scissuris „ discidit, Divinisque suis manibus ita „ compressit, ut sanguis è scissuris ef- „ flueret. Quoniam verò cor Joannæ; „ parte unâ decoloratum erat, validius „ adhuc illud pressit, donec rotum ru- „ tilum, adeoque clarum ac perspi- „ cum quàm pyropus appareret. Sponsa mea, inquit postmodum ille: „ nunc est cor tuum ut esse debet, li- „ cetque tibi nunc puro corde à me „ postulare, quodlibet. Grande hoc „ miraculum, non per visionem, qua „ menti aut imaginationi ejus repræ- „ sentaretur, sed corporaliter contigit; „ sic ut Sponsæ Christi actu ac realiter „ pars ea pectoris vulnere 4. digitorum „ aperta hiansque manserit, quod illa „ intra quartumdecimum diem pera- „ cribus medicamentis curavit, cicat- „ rix item ejus omni deinceps tempo- „ re perseveravit. Vix istud amoris vul- „ nus per sanatum coaluerat, iterum „ Divina Majestas dilectæ Sponsæ suæ „ apparuit, iterumque eodem loco pe- „ ctus

Admiran-
dum quid
circa Joan-
nam actum
corporali-
ter.

Idque se-
cundo.

Stus illi aperuit, suâque manu cor il-
 lius tractavit versavitque, ut eò aptius
 Divino igni accipiendo redderetur.
 » Falia, aiebat Sponsa sua, istud ego
 » ago, ut agnoscere queas quantum
 » intersit inter pristinum tuum & mo-
 » dernum cor. Erat ante sanguis qui
 » inde fluxit decolor & pallidus, nunc
 » verò totus est ruber. Volebat per
 hoc Sponsa sua Dominus innuere,
 quod ea nunc suâ Divinâ gratiâ, ab
 omni imperfectionis nâvo purgata
 esset. Igitur posteaquam Sor. Joana,
 uti narratum est, per gratiam DEI
 pura purgataque reddita & Divina
 est effecta, spiritale suum Connubium
 cum Sponso suo Cœlesti reno-
 vavit, ratificavit, confirmavit. Id ad
 modum sequentem peractum fuit.
 Dum quandoque Sor. Joanna in præ-
 alta contemplatione esset posita, vi-
 tendam se illi obtulit Regina Cœlo-
 rum, unâ cum S. Matre Clara, S.
 Catharina Senensi, S. Mater Teresa à
 JESU, D. Ursulâ cum suo undecim
 millium Virginum exercitu, aliisque
 innumeris Divis Cœlitibus. Regiam
 Matrem è vestigio sequebatur San-
 ctissimus Filius Christus JESUS,
 suis Sanctis Cœlitibus & Angelis com-
 mitatus. Ubi ergo totus hic Cœlestis
 Conventus ante Regem Dominum-
 que suum constitit, cepit Regina
 Cœli loqui Sor. Joannæ dicens: Filia
 » cernis hic Sanctissimum meum Fi-
 » lium, qui huc advenit ad ineun-
 » dum tecum spiritale conjugium,
 Hæc ubi dicta audiit Ancilla D. pro-
 fundissimâ demissione humi sese ab-
 fecit, atque ita solo strata respondit.
 O Dominatrix Cœlorum, haud
 ego tanto sum favore digna. Non fit

istud, reponit Regina, eò quòd tibi
 aliqua insint merita, ita namque
 non magnam rem præstaret Filius
 meus, si te meritam ad tantam dig-
 nitatem attolleret. Animus ei est te
 cita tua promerita hoc tali benefi-
 cio efficere. Hæc dum profert supra-
 ma Orbis Regina, accepit dextram
 dignissimi Filii sui, ac humilis Sor.
 Joannæ, ambasque has manus unâ
 junxit, easdemque fasciâ seu vinculo
 quodam circumvolvitur, quod s. magni
 pretii gemmis in formam Crucis con-
 cinnatum erat; Sponsa verò pretio-
 sum valdè Rosarium è collo suspen-
 dit. Divinus porrò Sponsus favoris
 eximii donis Joannam suam magni-
 ficè excoluit. Quippe manum suam
 pectorie ejus admovit, corque ejus in-
 de exemit ac dixit; Sponsa mea ite-
 rum ego tibi cor è pectore educo in
 spiritualis hujusce connubii monimen-
 tum. Tum Sponsa sua ostendit quod-
 dam cor ardens ac undique flagrans
 & ait; Joanna mea nostine cor istud?
 Sponsa verò ejus sollicitè cor illud
 circumspexit, quod ei Sponsus mon-
 strabat & ait; Mi Domine, non vide-
 tur hoc illud cor esse, quod tua Ma-
 jestas è pectore mihi exemit, verum
 est, Sponsa mea, respondit D. Hoc
 est cor meum, & tu illud habere de-
 bes, quandoquidem ego tuum ge-
 ro. Intremuit enim verò ad singulare
 istud promissum Sponsa humilis,
 metuebatque ne fortè totum hic sit
 stygii veteratoris illusio. Dominus
 verò cogitationibus ejus continuò
 ivit obviam alteque suspirabundus
 exclamavit. O te filiam Adæ! Quo-
 usque tandem perseveraturus est
 hic tuus pavor? Quid times, ubi ti-
 mendum

Iterum Jo-
 anna spiri-
 tuale Con-
 jugium ce-
 lebrat.

„mendum non est? Quando mihi
 „tandem fides, tibi que persuadebis,
 „hæc omnia meos esse favores ac
 „gratias, quas ultro tibi confero?
 „Domine, respondet ejus Sponsa,
 „quandoquidem gratias istas ego
 „non mereor, non magnum sanè est,
 „si ita paveo. Ita est, inquit Dominus,
 „At nonne vides quid hi favores in
 „anima tua operentur? Ecquid expe-
 „ritis eam per hoc magis verecun-
 „dam humilem quæ reddi? Profectò
 „clarum hoc certumque est indi-
 „cium, eas à me gratias proficisci.
 „Has igitur tu profundâ humilitate
 „atque animo devoto excipe, agno-
 „scendo te tantos favores minime
 „promereri. Post hæc Sponsæ suæ
 Dominus manus porrexit, eam à ter-
 ra levavit, amantissimeque juxta se se-
 dere fecit; ac denique ubi Joannam
 suam singularibus demulsit blandi-
 tiis, maximâque significatione amo-
 ris amplexus fuit, cor ei suum tradi-
 dit, atque in sede pectoris ejus collo-
 cavit, talique pacto duo hi amantes
 corda sua mutuo permutavêre. Chri-
 stus D. retinuit cor Sponsæ suæ Jo-
 annæ, ac Sor. Joanna possedit cor
 Sponsi sui Christi D. His peractis ac-
 cesserunt Cœlestes Genii cum eximii
 candoris veste, eique dixêre, Soror
 „nostra, hæc tua est vestis nuptialis,
 „Vide sis ut toto vitæ tuæ tempore
 „indumentum istud studiosè conser-
 „ves; adverte quoque quòd in tam
 „nitida tamque puri candoris veste,
 „minuta quæque nigricans macula
 „luculentius sese proder. Convestitâ
 ad eum modum Sponsâ, ante pedes
 Sponsi sui provoluta, summa cum
 „humilitate ait ad eum: Aspice hic

nihil. Sponsa mea, respondet Domi-
 nus, cunctas res ego ex nihilo crea-
 vi, atque sic è tuo nihilo miseratio.
 nes meæ te sublevabunt. Hisce
 Christus D. Sanctissima item ejus
 Mater, illi benedictione impertitâ
 valescêre. Porro referre in tabulas
 ac subsignare pacta hujus spiritualis
 Cœlestisque Connubii, in aham qu-
 que diem consensu distulêre.

Quid verò nunc nobis de hæc
 Sponsa Christi, quæ corde Divini
 Sponsi sui vivit, sentiendum? Cor
 ex doctrina Philosophi (*Arist. l. 3. de
 part. animal.*) est principium vitæ.
 Cor facit aut monstrat primigenium
 spiritum vitalem cum omnibus suis
 operationibus. Cor est primum vi-
 vens & ultimum moriens. Quam er-
 go putamus hanc puram innocen-
 temque Creaturam vixisse vitam,
 quando illi principium vivendi cor
 erat DEI ac Domini sui? Ipsa de hoc
 aliquid nobis innuit sequentibus ver-
 bis. Cor suum ille mihi tradidit, vi-
 deoque istud longè aliud cor esse,
 ac erat meum prius. A mundi terræ-
 que rebus tantopere id alienum se-
 gregatumque est, veluti si in mun-
 do non degam. DEUS sit benedi-
 ctus, quòd hæc separatio indefi-
 nentia merita operetur, quodque
 amor DEI in me proficiat & au-
 gelcat, idque tantopere, ut ego non
 vivam, nisi tunc duntaxat, quando
 cum illo ago, aut cum iis mortali-
 bus, qui me ad pressorem cum Di-
 vina ipsius Majestate unionem ani-
 mant, incitant, & confirmant. Hoc
 illud est, cui anima mea est aggluti-
 nata; & si fas esset, me ab hoc corpo-
 re miseraque ossium compage solvi,

O 3 magni

Christus
 D. cor Jo-
 anna gerit,
 summaque
 illi in pe-
 ctore collo-
 cat.

Qualis illa
 exinde eva-
 serit.

„ magni beneficii loco id haberem.
 „ Quò nimirum à cunctis omnino
 „ rebus liberæ solutæque esse liceret.
 „ Sum etiam in omnium calamitatum
 „ afflictionumque perpeffionibus o-
 „ ptimè contenta, ita ut in hoc unica
 „ mea fit quies & relevatio. E contra
 „ verò contriftant me gratiæ quas à
 „ Domino percipio, quandoquidem
 „ eas minimè promerco.

Advenerat jam dies, quo ante di-
 lecta Nuptialis Cœlestis conjunctio
 deberet scripto comprehendi ac ut-
 rinque obfignari. Itaque dum Spon-
 fa Christi in Oratione fua intimè col-
 lecta efferet, apertum eſt Cœlum, erat-
 que Cœleſtis Pater cum univerfa fua
 Cœleſti aula quaſi paratus ad ſpe-
 ctandam quandam celeberrimam ſo-
 lennitatem. Poſt hæc dilecta DEI
 Sponfa conſpicit advenientem Spon-
 ſum ſuum, Gradiebat ut ante eum S.
 Petrus Martyr Crucem præferens,
 quæ inſtar vexilli in altum ſubrecta
 erat. In Crucis apice viſebatur velut
 Corona Regia, in cujus medio duo
 clavi erant infixi. S. Martyr apud
 Sponſam Chriſti quietus conſtitit,
 Divinaque Majeſtas utrumque cla-
 vum à Crucerefixit, eoſque manu ſua
 „ dextrâ tenuit. Sponſa mea agebat
 „ Chriſtus, Maritalis conjunctio eſt
 „ inſeparabile vinculum unionis, quo
 „ vir ac mulier unum fiunt. Pari ra-
 „ tione ambo nos unum eſſe debe-
 „ mus, & quidem eo modo, ut nihil
 „ nos ſeparare queat. Unum noſtrum
 „ velle una voluntatis affectio, unum
 „ cor noſtrū eſſe debet. Dū hæc amo-

Chriſtus
 ſuum atque
 Joanna cor
 clavis tran-

re ſaucius Sponſus dicit: ſuum Spon-
 ſæque ſuæ cor accipit, jamque dictis
 clavis utrumque uſque ad eò arctè

conclavat, ut unum è duobus fieret. *ſadign. ni.*
 Sanguine verò utriuſque amantium *que unum*
 cordis, verba ſequentia ſcripſit: *efficit.*
 Tumea es, & ego ſum tuus. Scri-
 pturam quoque iſtam æternus Pater
 ſummo gaudio atque complacentiâ
 comprobavit, ratam habuit bonum-
 que factum pronuntiavit. Admiran-
 dum in rei veritate præactum eſt
 connubiale vinculum: beneque ad-
 tendū, quòd Chriſtus cor ſuæ Sponſæ
 clavis Crucis ſuæ non ſine cauſa con-
 fixit. Siquidem, ut D. Bernard. ait *Quid ſis*
ſerm. 61. in Cant. Clavi Chriſti ſunt *clavi Chri-*
 clavis Divini Gazophylacii. Quia er- *ſti.*
 go amans Sponſus cor ſuum Spon-
 ſæ ſuæ tradidit, ſuos etiam cla-
 vos, id eſt clavis theſaurorum ſuo-
 rum ei tradere voluit.

Sic ubi Sponſus Cœleſtis cum
 Sponſa ſua Cœleſte Conjugium ſen-
 civit, illudque magnâ amoris ſignifi-
 catione ac benevoli affectûs exhibi-
 tione obfignavit & denique conclu-
 ſit, reſtabat adhuc ut debitum quod
 hinc utrinque enatum eſt Sponſæ ſuæ
 denunciaret. Adfuit ergo unâ die-
 rum ſequentium Chriſtus in Cella
 ejus, & dixit: Quid agis Joanna?
 Columba mea quid agis? Domine,
 „ reſpondit illa, hic eſt nihil. Domi-
 „ nus iterum: Dilecta mea inquit ni-
 „ hilum iſtud me in amorem rapit.
 „ Age poſthac res meæ tibi ceu veræ
 „ Sponſæ maximæ curæ ſint oportet.
 „ Ego quoque tanquam verus Spon-
 „ ſus res tuas curabo. Siquidem nunc
 „ certum tibi eſt ac perſpicuum, me
 „ tuum, teque meam eſſe. O verè
 „ magnum mirumque prodigium in-
 „ finitæ, inexhauſtæque DEI Beni-
 „ gnitatis! Dicit Joannæ Majeſtas
 „ ejus:

ejus. Ego sum tuus, atque ut talis res tuas curare debeo. Quid ad hæc dicturus esset Princeps Philosophorum Aristoteles, qui *lib. 8. Ethic. c. 6. & 7.* id pernegabat, putabatque omninò esse impossibile, ut inter DEUM atque homines amor ac amicitia oriri possit, quandoquidem fundamentum amicitia atque amoris in paritate ac similitudine inter duos amantes consistit; DEUS porò nihil similitudinis paritatisque habet cum homine. Quid oro cogitaret, si nunc actu & experimento disceret, non solum veram amicitiam amoremque DEUM inter atque homines, sed etiam constantem omninò ac perpetuum oriri ac intercedere? Verùm quod mundi Sapientes naturali rationis lumine assequi & comprehendere non potuere, id Benignitas DEI in Sponsa sua Sor. Joanna à JESU MARIA perfecit. Ipsi sit æterna laus in Cælo & in terra. Amen.

CAPUT VIII.

Hortatur ac excitat Sponsus Cælestis Sponsam suam ad patiendum pro peccatis totius mundi; eisdemque exponit, quam graviter humana malitia Divinam ejus Bonitatem laceſſat.

Juxta tritum passimque in vulgus notum Aristotelis effatum (*lib. 9. Ethic.*) Amor amantem in amatum transmutat, tamque amabilem creat metamorphosim, ut amantis anima, magis ibi sit ubi amat, quàm ubi animat. Ex quo consequitur, quòd cum amati corpus in mœtore aut dolore

est, anima amantis adeò dolore faucietur, ut sincerus amator omnia sit perpeſſurus tormenta, modò sibi amatus nullum sentiat dolorem ac penam. Quare cum Cælestis Sponsa perſpecta esset Sponsæ suæ amoris in se magnitudo, ipseque cuperet Joannam suam ad patiendum pro mundi noxas ac sceleribus excitare, principio illi liquidò monstravit, quàm crudè graviterque is ab hominibus offendatur. Primum visa est Sor. Joannæ Regina Cælorum, non jam sole vestita, sed lugubri veste amicta, lacrymantibus oculis, dejecta immodicè ac tristis. Sor. Joanna dimidio sui ferè præ mortua fuit, ubi suam supremam Reginam tali schemate conspexit. Quid hoc rei est ô Regina, inquit Joanna, quò tanta in mœsticia lætæ que versatur Majestas tua, quæ læticia est totius Cælestis Hierusalem Civitatis DEI? Ploras tu, quæ gaudium es & exultatio Cæli, Sanctorumque ac Electorum DEI jubilus? O Clementissima mortalium Regina, quoniam è malo tam tristis ac insolitus tui aspectus originem ducit? Filia mea, ait compassione plena Regina, ne mireris, quòd talis me in forma intuearis. Si videres quæ ego video, æquè id ageres, quòd ego ago. Video namque toto Orbe mortales velut effrenes beluas sine respectu atque reverentia, quam Divinæ Filii mei Majestati debent, eum laceſſere atque offendere. Hæretici eum persequuntur ut hostes aperti. Qui verò Ecclesiæ Catholicæ sunt incorporati, non verentur sub velo ac pallio amicitia DEUM ac Salvatorem suum ve-

nunda-

Beatiſſima
Virgo fo-
anna ap-
parens que-
ritur de
mundano-
luta.